

Arrest

nr. 114 844 van 29 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 en 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van datum waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 november 2013 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCH, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 april 2008 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden. In het kader van de Dublin II-verordening werd die aanvraag overgenomen door Griekenland.

1.2. Op 15 juni 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 19 december 2009 werd vastgesteld dat verzoeker afstand deed van die aanvraag aangezien hij geen gevolg had gegeven aan de oproeping tot gehoor.

1.3. Op 11 februari 2010 diende verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 83.286 van 19 juni 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de raad) deze weigeringsbeslissing.

1.4. Op 26 september 2013 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. Op 8 november 2013 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 22 november 2013 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker werd hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Herat in de gelijknamige provincie. U bent van Tadzjiekse origine en bezit de soennitische geloofsovertuiging. Omdat uw familie tijdens de begrafenisceremonie van een slachtoffer van de Taliban kritiek uitte op de praktijken van de Taliban werden uw vader en uw broer gedood. Omdat u eveneens omwille van het anti-Taliban standpunt dat uw familie innam vervolging vreest ontvluchtte u Afghanistan en vroeg u op 1 april 2008 in België asiel aan. In het kader van de Dublinverordening werd uw eerste asielaanvraag door Griekenland overgenomen.

U reisde opnieuw naar België en verklaarde zich een tweede maal vluchteling in België op 15 juni 2009. Op 19 december 2009 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken vastgesteld dat u afstand deed van uw asielaanvraag.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 11 februari 2010. Het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde u op 15 februari 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 19 juni 2012 wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens uw vraag tot toekenning van één van beide statuten af.

Op 25 september 2013 werd u na controle van door de Belgische politie overgebracht naar een gesloten centrum. Met het oog op uw voorziene repatriëring op 15 november 2013 diende u op 8 november 2013 een vierde asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige asielaanvraag herhaalt u uw eerder aangebrachte asielmotieven. U voert aan dat uw familie met uw voorziene repatriëring in gedachten met de tegenpartij onderhandelde. Uw vijanden stemden ermee in af te zien van vervolging indien u of één van uw broers door iemand te vermoorden of een zelfmoordaanslag te plegen zouden tonen dat jullie hun gedachtegoed genegen zijn. Daarnaast legt u ter ondersteuning van uw asielmotieven vier originele familiefoto's en een usb-stick met daarop een foto van uw broer en een filmpje van de begrafenisplechtigheid van uw broer neer. Uw advocate wijst in haar schrijven op de verslechterde veiligheidssituatie voor burgers in Afghanistan en meer specifiek in Herat en in Kabul. Daarnaast voert ze aan dat u behoort tot de groep van de personen gelieerd aan internationale organisaties en tot de groep van de jongens en mannen die de geschikte leeftijd hebben om voor gedwongen rekrutering in aanmerking te komen, die volgens de geciteerde UHCHR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 als risicogroepen worden aangeduid. Tenslotte schrijft uw advocate dat u bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul tot een IDP verwordt, met een penibele levenssituatie als gevolg.

Bovenstaande vaststellingen omtrent uw kennis van de contacten van uw familie met de tegenpartij doen besluiten dat u uw relaas over deze verzoeningspogingen niet geloofwaardig kan voorstellen. Daar u op deze contacten steunt om te argumenteren dat u de dag van vandaag een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Afghanistan moet er vastgesteld worden dat u er andermaal niet in slaagt om aan te tonen dat u daadwerkelijk een dergelijke actuele vrees zou moeten koesteren.

Wat betreft de vijf foto's die u aanbrengt dient er op gewezen te worden dat vier van deze foto's van u als kind vergezeld door uw familieleden geen uitstaans hebben met uw asielmotieven maar tot de privésfeer behoren. Op de foto op de usb-stick, waarvan u zegt dat het uw broer toont wiens vingers door de Taliban werd afgesneden is slechts een jongeman te zien wiens hand verborgen zit in een verband. Er kan uit de foto niet afgeleid worden dat deze persoon uw broer is, dat hij zijn vingers mist en/of dat deze door de Taliban verwijderd werden. Het filmpje toont de begrafenisceremonie van uw oudste broer, zo zegt u. U beweert dat ook u en uw andere broers in het filmpje te zien zijn. Er werd aan de hand van de foto's getracht om u en uw broers in het filmpje te herkennen. De povere kwaliteit van het filmpje en het grote tijdsparceel die tussen de opname van het filmpje en de foto's zit maakte het niet mogelijk om daadwerkelijk uw broers te herkennen. Zelfs indien de overledene daadwerkelijk uw broer betreft dan nog kunnen er uit de opname geen conclusies betreffende de omstandigheden van zijn overlijden getrokken worden. Aan de foto en de opname op de usb-stick kan derhalve geen bewijswaarde toegekend worden. Bovendien kunnen deze stukken niet aangevoerd worden als bewijs voor het actuele karakter van uw verklaarde vrees op vervolging.

Verder verwijst uw advocate in haar schrijven naar de UNHCR Eligibility Guidelines en stelt ze dat u behoort tot de sociale groep van de mannen en jongens die vatbaar zijn voor gedwongen rekrutering door een rebellenbeweging of door de Afghaanse Lokale Politie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging, als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep moet aantonen. In haar schrijven beargumenteert uw advocate allerm minst waarom u tot deze sociale groep zou behoren. Als u zelf om verduidelijking wordt gevraagd moet u vooreerst herhaaldelijk en in detail de argumentatie van uw advocate uitgelegd worden. Vervolgens zegt u dat naar uw mening de uit het buitenland teruggekeerde Afghanen gevraagd worden door rebellengroeperingen om de buitenlanders te bestrijden. Op geruchten van sommige andere Afghanen in het centrum voor illegalen in Merksplas na beschikt u niet over informatie die uw mening ondersteunt (CGVS p.8-9). Voor uw bewering kan evenmin bevestiging gevonden worden in de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013. Derhalve overstijgen uw verklaringen het niveau van blote beweringen allerm minst. In haar opmerkingen aan het einde van het gehoor werpt uw advocaat nog een ander licht op uw vrees gerekruteerd te worden. De verwijzing naar beide sociale groepen werd in de nota opgenomen ter illustratie van de algemene situatie in Afghanistan, zo zegt ze. Vervolgens wijst ze er evenwel op dat u de leeftijd heeft om gerekruteerd te worden om vervolgens te besluiten dat de voorwaarde van uw vijanden om af te zien van vervolging uw kans op rekrutering sterk vergroot (CGVS p.11). Zoals hierboven reeds aangehaald kan er evenwel geen geloof worden gehecht aan de gesprekken waaruit deze vraag van uw zogenaamde vijanden voortvloeit. Uit bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Bovendien moet worden vastgesteld dat in de door u aangehaalde UNHCR Eligibility Guidelines vermeld wordt dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group". Blijkens de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier staat het district Herat onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid en hebben de Taliban in het district Herat een veel beperktere invloed dan in andere delen van het land. Er bevinden er zich in de door u aangereikte informatie dan ook geen elementen die erop wijzen dat u bij terugkeer naar het district Herat het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden.

Daarnaast brengt u door middel van het schrijven van uw advocate aan dat u eveneens deel uitmaakt van de groep van "de mensen die gelieerd worden aan internationale organisaties. In haar schrijven laat uw advocaat na om aan te tonen waarom u tot deze in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroep behoort en evenmin kunnen er in uw asiels dossier aanwijzingen teruggevonden worden die toelaten u tot deze categorie te rekenen. U bent evenmin in staat deze bewering van uw advocate te verduidelijken. Als enige organisatie waarmee u gelieerd bent kan u enkel een Belgische vluchtelingenorganisatie vermelden (CGVS p.8). Door uw band met een Belgische vluchtelingenorganisatie behoort u allerm minst tot de aangehaalde groep van Afghaanse werknemers van nationale en internationale hulporganisaties die volgens het UNCHR voor een beschermingsstatuut in aanmerking kunnen komen. Ook uw stelling dat u bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul een leven als 'internal displaced person' zou kennen is volstrekt zonder grond. U gaat daarbij volledig voorbij aan de Op basis van de elementen uit uw dossier,' kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin Van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Ook al lijkt het geweld te zijn toegenomen in deze provincie en kunnen bepaalde districten als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven. Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet,

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In haar schrijven wijst uw advocate op de verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald in de provincies Herat en Kabul om te pleiten dat u voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig art.48/4 c van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De elementen die uw advocate aanbrengt kunnen bovenstaande appreciatie evenwel niet ombuigen. De rapporten die uw advocate aanhaalt om een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan aan te tonen maken integraal deel uit van de analyses van de studiedienst van het Commissariaat-generaal, die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Van de aangehaalde veiligheidsincidenten in de provincies Herat en Kabul heeft er slechts één betrekking op het district Herat, uw regio van herkomst. Het betreft een aanval op het consulaat van de Verenigde Staten in Herat in september 2013. Deze aanslag die duidelijk niet tegen de burgerbevolking maar wel tegen de aanwezigheid van de Verenigde Staten in Afghanistan gericht was is niet van die aard dat ze de omvangrijke analyses ondergraaft waarop het oordeel stoelt dat er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.”

1.6. Op 13 november werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf

uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.3.2.2. Verzoeker beroept zich verspreid over verschillende middelen onder meer op een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

3.3.2.3. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de erkenning/toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Een onderzoek dringt zich niettemin op of verweerder op correcte gronden heeft besloten dat geen nieuwe gegevens zijn aangetoond in de zin van voormelde wetsbepaling.

Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing – bepaalt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.”

De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, laatste lid juncto artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

3.3.2.4. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling en verwijst naar de stukken die door hem werden voorgelegd n.a.v. zijn vierde asielaanvraag, met name de foto's en USB-stick met foto en film. Verzoeker betoogt dat de broer op de foto's dezelfde persoon is als op de foto van de USB-stick waarin duidelijk afgebeeld wordt dat de vingers van verzoekers broer werden afgesneden door de taliban. De film toont de begrafenisplechtigheid van de oudste broer van verzoeker. De foto's die werden voorgelegd laten toe te onderzoeken of de broers van verzoekers wel degelijk op de film kunnen worden gezien.

Verzoeker weerlegt hiermee echter niet de vaststelling van de Commissaris-generaal dat gezien de povere kwaliteit van de film en de grote tijdsspanne tussen de opname van de film en de foto's het niet mogelijk is om daadwerkelijk verzoekers broers te herkennen. Verzoeker doet hiermee ook geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de hand van de foto op de USB-stick niet kan worden vastgesteld dat de afgebeelde persoon verzoekers broer is noch kan worden vastgesteld dat hij zijn vingers mist aangezien de hand verborgen zit onder een verband, noch kan worden vastgesteld en/of deze door de taliban werden verwijderd. Wat betreft de voorgelegde film stelt de Commissaris-generaal vast dat indien de overleden broer daadwerkelijk verzoekers broer zou zijn, er dan uit de opname nog geen conclusies betreffende de omstandigheden van het overlijden kunnen worden getrokken, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Deze beoordeling komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor aangezien privé-foto's en films een geringe bewijswaarde bevatten omdat zij door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

3.3.2.5. Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal ten onrechte de laattijdigheid van de verzoeningspoging van zijn familie aanhaalt om de geloofwaardigheid van de gevoerde gesprekken van verzoekers oom met zijn vijanden in vraag te stellen. Met zijn loutere beweringen en a posteriori verklaringen die deze laattijdigheid dienen te rechtvaardigen, brengt verzoeker evenwel geen concrete elementen of feiten aan die de beoordeling van de Commissaris-generaal hieromtrent kunnen weerleggen.

Verzoeker gaat daarenboven voorbij aan de vaststelling van de Commissaris-generaal dat verzoeker cruciale informatie miste over deze verzoeningspogingen om ze aannemelijk te maken, met name dat verzoeker niet weet met wie verzoening werd gezocht. Doordat verzoeker er niet in slaagt om ondanks herhaaldelijk aandringen zijn vijanden te identificeren, stelt de Commissaris-generaal vast dat zijn verklaringen sterk onderuit worden gehaald.

Verzoekers betoog als zou hij beperkt contact hebben met zijn moeder kan evenwel niet op afdoende wijze afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker dermate slecht op de hoogte was van de voor hem cruciale verzoeningspogingen dat daardoor de geloofwaardigheid van deze gesprekken sterk wordt ondermijnd.

3.3.2.6. Verzoeker verwijst naar de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 en betoogt dat hij wel degelijk behoort tot een risicogroep, ofwel een “potential risk profile”. Met name verwijst hij naar de groepen personen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP).

De Raad stelt vast dat zowel door verzoeker als in de bestreden beslissing er op wordt gewezen dat *“depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a*

struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group".

In deze zin stelde de Commissaris-generaal vast dat het district Herat, waaruit verzoeker afkomstig is, onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid staat en dat de taliban in het district Herat een veel beperktere invloed hebben dan in andere delen van het land. Met zijn loutere bewering dat de theorie mooier is dan de praktijk doet verzoeker geen afbreuk aan deze vaststellingen, die steun vinden in de informatie toegevoegd aan verzoekers administratief dossier en waarnaar de Commissaris-generaal in zijn beslissing dan ook naar verwijst.

De Commissaris-generaal stelt voorts vast dat in de door verzoeker aangereikte informatie geen elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer naar het district Herat het risico zou lopen op een gedwongen recrutering.

Verzoeker verwijst naar gegeven dat in de vermelde UNHCR Eligibility Guidelines verschillende situaties worden beschreven die aanleiding geven tot een risico-profiel en verwijst naar informatie over een toename van een aantal terroristische groeperingen, maar betreft deze niet op zijn eigen situatie. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het risico op gedwongen rekrutering volgens de vermelde UNHCR Eligibility Guidelines afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Bijgevolg wordt het vastgestelde gebrek aan elementen die wijzen op een risico van gedwongen recrutering bij het terugkeer naar het district Herat niet weerlegd. Wat betreft andere situaties die aanleiding geven tot een risico-profiel weerlegt verzoeker met de loutere verwijzing hiernaar de vaststelling in de bestreden beslissing dat werd nagelaten om aan te tonen waarom hij tot deze in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risico-groepen behoort, niet.

Verzoekers betoog doet aldus ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de Commissaris-generaal dat de voorgelegde stukken en verklaringen niet van die aard zijn dat zij als bewijs voor het actuele karakter van verzoekers verklaarde vrees op vervolging kunnen worden aangevoerd noch hiervan kunnen overtuigen.

Verzoeker maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat de Commissaris-generaal op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen betreffende zijn asielrelaas heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

3.3.2.7. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij bij terugkeer het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in geval van een gewapend conflict alsook het risico loopt aan onmenselijke behandelingen en te worden blootgesteld. Hij wijst erop dat dit risico moet beoordeeld worden rekening houdend met de actuele situatie in het land van herkomst.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal enkel rekening te hebben gehouden met de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 hoewel hij talrijke andere rapporten heeft aangereikt die de allesbehalve stabiele veiligheidssituatie in Afghanistan aantonen. Verzoeker citeert vervolgens uit diverse bronnen om deze situatie in Afghanistan te duiden en betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Verzoeker betoogt dat het in Herat, waar hij uit afkomstig is, nog steeds niet veilig is. Hij voert vervolgens aan dat ook de situatie in Kaboel sterk verslechterd is en dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal overgelaten worden op de luchthaven van Kaboel en de facto een IDP zal worden. Onder verwijzing naar de eerder aangehaalde UNHCR Eligibility Guidelines en het UNHCR rapport Global Trends 2012 benadrukt verzoeker dat de situatie van IDP's als van terugkeerders in Afghanistan uiterst precair is. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal eraan voorbij gaat dat hij zich niet in Herat kan vestigen gelet op zijn problemen en de onstabiele veiligheidssituatie in Herat.

3.3.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van

het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, § § 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 293 en 388).

3.3.2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de vierde asielaanvraag van verzoeker op 22 november 2013 door de Commissaris-generaal niet in overweging werd genomen waarbij tevens werd gemotiveerd omtrent veiligheidssituatie in de provincie Herat waaruit verzoeker afkomstig is. De Commissaris-generaal is in zijn analyse uitgegaan van de documenten COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie – Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan dd. 20 november 2013, die zich in het administratief dossier bevinden en die door Cedoca werden opgesteld. Daarbij werd tevens rekening gehouden met de reeds vermelde UNHCR Eligibility Guidelines.

Met zijn bewering dat de Commissaris-generaal de overige voorgelegde rapporten niet in aanmerking heeft genomen, gaat de verzoeker voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *“De rapporten die uw advocate aanhaalt om een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan aan te tonen maken integraal deel uit van de analyses van de studiedienst van het Commissariaat-generaal, die aan het administratief dossier werden toegevoegd.”*

Verzoeker blijft in gebreke om op concrete wijze te duiden op welke wijze de Commissaris-generaal deze rapporten niet in aanmerking zou hebben genomen, of welke van de door hem aangebrachte rapporten geen deel uitmaken van de COI Focus rapporten opgesteld door Cedoca, de studiedienst van het Commissariaat-generaal.

3.3.2.10. Zoals de Commissaris-generaal terecht opmerkt blijkt dat het UNHCR-rapport aangeeft dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is en dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's maar dat daar tegenover staat dat er nog steeds regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Het geweldsniveau en de impact van het conflict zijn regionaal erg verschillend en deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. In de vermelde UNHCR-richtlijnen wordt voorts niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Elk verzoek moet op zijn individuele merites beoordeeld worden.

In casu blijkt dit op het eerste zicht ook gebeurd. Immers in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat bij de beoordeling van de nood aan bescherming rekening wordt gehouden met individuele omstandigheden van verzoeker, de actuele situatie in Afghanistan alsook de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst.

De Commissaris-generaal oordeelt dat gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst in Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat dient te worden beoordeeld, wat door verzoeker niet wordt betwist noch weerlegd.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de hierboven vermelde COI Focus rapporten van Cedoca vastgesteld dat de provincie Herat één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies is. Deze provincie geldt als één van de veiligste van Afghanistan en kent een belangrijke economische en socio-culturele ontwikkeling. Voorts stelt de Commissaris-generaal vast dat

ook al lijkt het geweld toegenomen te zijn in deze provincie en ook al kunnen bepaalde districten als onveilig worden beschouwd, er toch duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Herat relatief rustig en stabiel is en dat het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven.

De Raad stelt vast dat verzoeker uitvoerig bronnen citeert die van algemene aard zijn en wijzen op geweld in Afghanistan en Kaboel. Verzoeker geeft slechts beperkte aanwijzingen die verband houden met de situatie in de stad Herat, waaruit hij afkomstig is. Daarenboven ontbreken er persoonlijke elementen in zijn betoog, hoewel in casu verwacht kan worden dat hij meer concrete, op zijn eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat hij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De Raad herinnert dat volgens het EHRM een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Niettemin het EHRM sluit niet uit dat een situatie van willekeurig geweld aanleiding kan geven tot bescherming onder artikel 3 EVRM. In zulke uitzonderlijke situaties bestaat het reëel risico op slechte behandeling eenvoudigweg doordat bij terugkeer de verzoekende partij aan zulk geweld zal worden blootgesteld. (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 216). Het EHRM heeft echter zeer duidelijk gesteld dat een situatie van willekeurig geweld in het land van terugkeer een voldoende niveau van intensiteit dient te bereiken om zulk reëel risico op slechte behandeling te creëren. Enkel in “de meest extreme gevallen” zal een situatie van willekeurig geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld bij terugkeer.

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er terecht op dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM op nauwkeurige wijze in het kader van een zaak behandeld in uiterst dringende noodzakelijkheid de paragrafen aanhaalt van de rapporten die hij citeert waaruit zou moeten blijken dat in casu de stad Herat geëvolueerd is van een relatief veilig gebied naar een onveilig gebied waar het geweld dermate ernstig en veralgemeend dat er een risico ontstaat in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoeker dit op het eerste zich niet aantoon. Het gegeven dat in 2012 de provincie Herat behoorde tot de twaalf provincies met de hoogste veiligheidsincidenten, zoals blijkt uit de door verzoeker geciteerde UNHCR Eligibility Guidelines, en dat ook in 2013 er zich veiligheidsincidenten hebben voorgedaan, toont niet aan dat er in casu in de stad Herat zelf een situatie is van een willekeurig geweld die aanleiding kan geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer.

De verwerende partij wijst er terecht op dat van de door verzoeker aangehaalde veiligheidsincidenten in de provincies Herat en Kaboel er slechts twee betrekking hebben op de stad Herat. Verzoeker haalt een aanval op het consulaat van de Verenigde Staten in de stad Herat aan. Deze verwijzing doet echter geen afbreuk aan de vaststelling van de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat deze aanslag duidelijk niet tegen de burgerbevolking gericht was maar wel tegen de aanwezigheid van de Verenigde Staten. Voorts haalt verzoeker de dood aan van een politieagent die in april 2013 een achtergelaten bom trachtte te ontmantelen.

Om te bepalen of er sprake is van een situatie van willekeurig geweld, blijkt uit de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal zich richt naar het advies van UNHCR en volgende indicatoren eveneens in overweging neemt in zijn veiligheidsanalyses en beoordeling van de nood aan bescherming: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen, (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden.

In het licht van deze indicatoren, stelt de Raad vast dat op basis van twee enkele veiligheidsincidenten verzoeker er echter niet in slaagt om de vaststelling in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie

in de stad Herat relatief rustig en stabiel is en dat het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven, te weerleggen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de conclusie van de Commissaris-generaal dat er actueel voor burgers in Herat geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), met name dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstig bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, gebaseerd is op foute conclusies na een grondige analyse van de beschikbare informatie.

3.3.2.11. Verzoeker verwijst ook naar de veiligheidssituatie in Kaboel en houdt voor dat deze sterk verslechterd is. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit de stad Herat, dat hij niet aantoont dat hij bij een eventuele gedwongen verwijdering naar Kaboel ook enige tijd in Kaboel verplicht zal moeten doorbrengen, des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de stad Herat bereikbaar is via de luchthaven van Herat en uit de COI Focus van 20 november 2013 blijkt dat er dagelijkse binnenlandse vluchten vertrekken vanuit de luchthaven van Kaboel met bestemming Herat. Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot het aanbrengen van een aantal nieuwsberichten waaruit blijkt dat er in Kaboel nog aanslagen voorkomen, maar verzoeker toont op eerste zicht hiermee niet aan dat de situatie van geweld dermate extreem en veralgemeend is dat in casu kan gesproken worden van een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer.

3.3.2.12. Verzoeker benadrukt ook de algemene situatie van IDP's en terugkeerders in Kaboel en baseert zich daarvoor op de reeds vermelde UNHCR Eligibility Guidelines.

Wat betreft de aangekaarte situatie van IDP's in Kaboel wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker afkomstig is uit de stad Herat, dat hij niet aantoont dat hij bij een eventuele gedwongen verwijdering naar Kaboel ook enige tijd in Kaboel verplicht zal moeten doorbrengen, des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de stad Herat bereikbaar is via de luchthaven van Herat en uit de COI Focus van 20 november 2013 blijkt dat er dagelijkse binnenlandse vluchten vertrekken vanuit de luchthaven van Kaboel met bestemming Herat.

Verzoekers bewering dat hij zich niet kan vestigen in Herat omwille van zijn voorgehouden problemen houdt geen stand nu blijkt uit punt 3.3.2.4 tot en met 3.3.2.6. dat verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de Commissaris-generaal dat de stukken en verklaringen voorgelegd n.a.v. zijn vierde asielaanvraag niet van die aard zijn dat zij als bewijs voor het actuele karakter van verzoekers verklaarde vrees op vervolging kunnen worden aangevoerd noch hiervan kunnen overtuigen.

Verzoeker maakte overigens met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat de Commissaris-generaal op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen betreffende zijn asielrelaas heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Uit punt 3.3.2.10 blijkt voorts dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de conclusie van de Commissaris-generaal dat er actueel voor burgers in Herat geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), met name dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstig bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, gebaseerd is op foute conclusies na een grondige analyse van de beschikbare informatie. In zoverre verzoeker melding maakt van de humanitaire gevolgen van het conflict en de mensonwaardige levensomstandigheden, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot algemene beweringen en geen concreet begin van bewijs met betrekking tot zijn eigen situatie hieromtrent aanbrengt.

Wat betreft de aangekaarte situatie van terugkeerders, merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat de door verzoeker geciteerde paragraaf van de UNHCR Eligibility Guidelines betrekking heeft op Afghanen die na een verblijf in Pakistan of Iran terugkeren naar hun land en regio van herkomst.

De verwerende partij merkt voorts terecht op dat verzoekers verwijzing naar een UNHCR rapport Global Trends 2012 en de daaruit geciteerde paragraaf enkel algemene beschouwingen en vaststellingen

bevat omtrent teruggekeerde Afghanen in 2012. De Raad stelt prima facie vast dat verzoeker door de loutere verwijzing naar en het citeren van rapporten in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugleiding naar Afghanistan aan een reëel risico op blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling zal worden blootgesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoeker prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

3.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog opnieuw verwijst naar hetgeen hij reeds uiteengezet heeft in het kader van zijn ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoeker een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

3.4.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES